

I konflikten mellom Legeforeningens sentralstyre og generalsekretær er måten informasjon er gitt på – eller ikke er gitt på – blitt en sak i seg selv

Informasjon som virkemiddel

Vi lever i et informasjonssamfunn. Det betyr at informasjon er lett tilgjengelig i overveldende mengder gjennom mange kanaler. Men det betyr sjelden at all informasjon er tilgjengelig eller mulig å rekke over. Informasjon blir alltid et spørsmål om seleksjon. Bildet vi får av en sak, er aldri basert på fullstendige opplysninger, men på et utvalg. Pressens oppgave er å gi et balansert og dekkende bilde selv om ikke alle biter kan komme med.

Men utfallet av en sak avhenger også av hvordan saken defineres, av hva som oppfattes som stridens kjerne og av hvilket bilde partene tegner av seg selv. Å styre informasjon er derfor et av de viktigste virkemidler for å vinne frem i konflikter. Hver av partene har sin versjon av sannheten. Poenget er ofte å få sin versjon frem som den eneste – eller den eneste rimelige – tolking av situasjonen. Det gjør pressen sårbar, for særlig i konfliktsituasjoner kan de ulike parter søke å gjøre mediene til redskap for egen sak. Pressen liker ofte å fremstille seg selv som gravende og undersøkende, men i konfliktsituasjoner får pressen ofte lett tilgang til stoff og dokumenter. I rapporten som evaluerte Dagbladets håndtering av Tønnesaken het det bl.a. «Når pressen får innsyn i interne dokumenter, skyldes det nesten alltid at noen har interesse av det. Faren for å bli brukt i en maktkamp er derfor klart til stede» (1). Regel nummer en for kildekritikk er derfor å spørre: Hvilken interesse har kilden av at nettopp denne opplysningen eller lekkasjen skal farge helhetsbildet?

Den norske lægeforening har de siste månedene vært inne i en vanskelig periode. Det har vært dyp uenighet mellom foreningens sentralstyre og generalsekretær, altså mellom administrativ og politisk ledelse. Striden har stått om mye – inkludert om det var noen uenighet i det hele tatt (2). Det endelige resultatet av konflikten er i skrivende stund (6.2. 2003) ikke kjent, men et resultat er at generalsekretær Magne Nylenna har gått av, og at jakten på hans etterfølger nå er i gang (3, 4). Uansett hva striden har stått om og uansett endelig utfall er en slik sak svært uheldig for Legeforeningen.

Mange har kritisert Tidsskriftet for ikke å komme med mer informasjon underveis i denne saken. Det er forståelig, siden Tidsskriftet

er Legeforeningens medlemsblad. Saken har vært utfordrende også for redaktøren. Tidsskriftets trykte versjon egner seg dårlig til å dekke løpende saker eller saker under rask utvikling. Det tar to uker fra de aller siste sidene leveres fra redaksjonen til bladet er fremme hos abonnentene. Det meste av stoffet er helt ferdig tre til fire uker før utgivelsesdato. Vi har derfor valgt å dekke saken fortløpende på Internett (2), dels gjennom egne reportasjer og dels ved å åpne for innsendte debattinnlegg (5). Men den viktigste grunnen til at det har vært skrevet lite om saken, er at partene ikke har ønsket å gi informasjon.

Som det fremgår av det som er skrevet på Internett (2), har sentralstyret hatt som hovedlinje ikke å gi kommentarer, mens generalsekretæren har henvist til sin advokat. Det betyr ikke at Tidsskriftet ikke har hørt rykter og fått servert ulike versjoner av hva som foregår. Men redaksjonelt har vi fulgt den linjen vi vanligvis følger: Vi har ønsket å gi mest mulig og best mulig balansert informasjon, men bare ved bruk av åpne og tilgjengelige kilder. Vi har ikke ønsket å videreformidle spekulasjoner, lekkasjer eller private meddelelser.

Vi lever i et informasjonssamfunn. Det betyr ikke bare at informasjon er lett tilgjengelig i mange former, og at opplysninger som tidligere kunne holdes i lukkede rom, før eller siden kommer ut. Det innebærer også at folk ønsker å bli holdt informert underveis slik at de selv kan vurdere – og eventuelt påvirke – utfallet. Dette gjelder ikke minst medlemmene i en forening når saken berører dens øverste organer og tillitspersoner. I et informasjonssamfunn vurderes personer som har makt ikke bare etter hva de har oppnådd, men etter hvordan de har opptrådt.

Charlotte Haug
redaktør

Litteratur

1. Dvergsdal A. Dagbladet brøt ikke egne regler. Dagbladet 31.1.2003.
2. Nytt fra nett. Tidsskr Nor Lægeforen 2003; 123: 436–9.
3. Generalsekretær. Ledige stillinger. Tidsskr Nor Lægeforen 2003; 123: 539.
4. Husom N. Hodejakt etter ny generalsekretær. www.tidsskriftet.no/pls/lts/pa_lt.visNyhet?vp_id=483 (6.2.2003).
5. Debatt. www.tidsskriftet.no (6.2.2003).